

prof. dr hab. Agnieszka Hess
Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej
Uniwersytet Jagielloński
agnieszka.hess@uj.edu.pl

Kraków, 16 września 2024

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Denisa Halagierzy

Dezinformacja w dyskursie nowych mediów

przygotowanej pod kierunkiem dr hab. Agnieszki Stępińskiej, prof. UAM
oraz dr Jakuba Jakubowskiego

Recenzja odnosi się do następujących elementów: znaczenia problematyki badań; struktury i zawartości merytorycznej; zastosowanej metodologii i przebiegu badań; formalnych aspektów pracy. Na końcu zaprezentowana została konkluzja dotycząca dopuszczenia rozprawy do dalszego procedowania.

Praca Denisa Halagierzy stanowi usystematyzowaną i pogłębioną analizę dezinformacji jako aktu komunikowania, ze szczególnym uwzględnieniem roli nowych mediów w tym procesie. Przedstawiony do recenzji projekt wpisuje się w nurt badań nad zmianami zachodzącymi w społeczeństwie, które dokonują się pod wpływem postępującej, głębokiej mediatyzacji rzeczywistości (Livingstone, 2009; Hepp, 2020). Projekt osadzony jest w ramach paradygmatu relacji mediów i zmiany społecznej (Sasińska-Klas, 2014). Temat dysertacji wpisuje się zatem jednoznacznie w obszar zainteresowań dyscypliny Nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Już na wstępie pragnę podkreślić wartość poznawczą koncepcyjnej części pracy. Autor usystematyzował siatkę pojęciową i zoperacjonalizował terminy dziedzinowe, określające różne wymiary dezinformacji oraz stworzył swoiste mapy jej właściwości, osadzając je w kontekstach różnych zjawisk i praktyk rozpowszechniania fałszywych komunikatów. Biorąc

pod uwagę aktualność, złożoność, wieloaspektowość i dynamikę zmian podjętej problematyki szczególnie wysoko oceniam przyjęte w pracy zobiektywizowane kryteria analizy, które mają szansę zapewnić uniwersalność ustaleń zawartych w rozprawie przez dłuższy czas.

Znaczenie problematyki badań

Rozważania prezentowane w rozprawie wpisują się w nurt studiów nad oddziaływaniem nowych mediów na przeobrażenia sfery publicznej, komunikacji politycznej, a wymiarze ogólnym - komunikacji międzyludzkiej. Recenzowana rozprawa - poza obszarem zainteresowań nauk o komunikacji społecznej i mediach - obejmuje zagadnienia z zakresu socjologii, nauk o polityce i administracji, a także psychologii społecznej.

Autor podejmuje temat aktualny, ważny i jednocześnie - do badania - niezwykle trudny. Analizy dezinformacji, m.in. ze względu na powszechność ich rozpowszechniania w erze mediów algorytmicznych zyskują na znaczeniu, a jednocześnie stają się coraz bardziej wymagające i złożone. Świadczy o tym konceptualizacja problemu badawczego autorstwa Denisa Halagiera, który stara się zgłębić właściwości (atrybuty, istotę) procesów i zjawisk, które zawierają w sobie elementy perswazji, manipulacji i innych technik celowego oddziaływania na odbiorców przekazów oraz uchwycić i opisać mechanizmy wykorzystania nowych mediów w tworzeniu, rozpowszechnianiu oraz konsumpcji fałszywych komunikatów.

Kompleksowe i refleksyjne ujęcie tematu sprawia, że ustalenia rozprawy mogą mieć wartość aplikacyjną, np. jeśli zostałyby wykorzystane przez instytucje zajmujące się zwalczaniem dezinformacji i/lub edukacją medialną, zorientowaną na podnoszenie kompetencji użytkowników w zakresie poszukiwania i sprawdzania źródeł informacji w internecie. Autor prezentuje bowiem szeroką perspektywę badawczą, uwzględniającą procesy tworzenia, przetwarzania, a także weryfikacji informacji, min. odnosi się do znaczenia fact-checkingu w erze mediów algorytmicznych.

W najnowszej literaturze przedmiotu istnieje szeroki wybór publikacji zajmujących się dezinformacją, ale ich Autorzy rozpatrują zazwyczaj wybrane aspekty tego zjawiska. Denis Halagiera, w pierwszej kolejności, systematyzuje dotychczasowe ustalenia innych badaczy aby w kolejnym kroku zaprojektować badania własne. Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska nie tyle uzupełnia literaturę przedmiotu, co wzbogaca ją o kompleksową refleksję na temat istoty dezinformacji oraz nad jej przemianami wywoływanymi przez właściwości nowych mediów.

Struktura i zawartość merytoryczna rozprawy

Konstrukcja wewnętrzna pracy ma charakter problemowy. Wstęp zawiera wszystkie elementy zwyczajowo wymagane w tej części rozprawy. Autor czytelnie przedstawia założenia dysertacji, opis jej zawartości, pytania i hipotezy badawcze. Praca składa się z czterech rozdziałów, stanowiących logiczną całość. W pierwszych trzech Autor podsumowuje bardzo szeroko zakrojony przegląd literatury, określa zakres definicyjny, operacjonalizuje pojęcie dezinformacji, systematyzuje i – co chcę szczególnie podkreślić – kategoryzuje i „mapuje” terminy dziedzinowe, które używane są w literaturze naukowej do opisu różnych mechanizmów, form i właściwości dezinformacji. Ta część świadczy – w mojej opinii – o bardzo dobrze przeprowadzonych badaniach przeglądowo-koncepcyjnych, które są niezwykle rzadko spotykane w Polsce. Doceniam wkład pracy, wnikliwość oraz otwartość i kreatywność Autora w poszukiwaniu nowych – uwzględniających aktualne właściwości nowych mediów – możliwości konceptualizacji dezinformacji i pojęć pokrewnych. Każdy z trzech pierwszych rozdziałów teoretyczno-koncepcyjnych został dobrze przemyślany.

Przyznaję, że początkowo dość sceptycznie podeszłam do założenia Autora, który postanowił przeprowadzić szczegółową analizę językową podstawowych pojęć w dwóch etapach: z jednej strony sięgając do słowników i leksykonów, z drugiej zaś dokonując szerokiego przeglądu literatury naukowej. Pojęcia te nie są bowiem nowe i odczekały się już licznych opracowań. O zasadności tego zamysłu przekonały mnie wnikliwe i nowatorskie wnioski zaprezentowane już w pierwszym rozdziale pracy. Wychodząc od słownikowych i etymologicznych ujęć dezinformacji, Doktorant, po pierwsze wyróżnił i uporządkował podstawowe elementy definicyjne, po drugie zestawiał najważniejsze obszary i zagadnienia dotyczące dezinformacji, po trzecie zidentyfikował podejścia i perspektywy badawcze. Na podstawie tak zaprojektowanej analizy literatury Denis Halagiera zaproponował własną konceptualizację analizy dezinformacji jako procesu komunikacyjnego (przedstawił właściwości, które charakteryzują i wyróżniają dezinformację spośród innych procesów komunikowania) oraz jako przedmiotu komunikowania (który charakteryzuje się fałszywością przekazu). Przyjęta perspektywa badawcza bardzo dobrze uporządkowała ustalenia teoretyczne Autora.

W rozdziale drugim usystematyzowano i zestawiono elementy definicyjne dezinformacji oraz pojęć pokrewnych. Doceniam konsekwencję zaprezentowanej w nim analizy, która przeprowadzona została zgodnie z przyjętym wcześniej podejściem badawczym.

Propagandę, misinformację i malinformację scharakteryzowano z perspektywy procesów i przedmiotów komunikowania, natomiast pojęcia fake newsów i deepfake'ów analizowano jako przedmioty komunikowania. Druga część tego rozdziału stanowi – w mojej opinii – jeden z najistotniejszych fragmentów rozprawy. Autorowi udało się opisać istotę dezinformacji za pomocą 1) wyróżnienia koniecznych i pożądaných elementów definicyjnych tego pojęcia oraz 2) zestawienia ich z cechami przypisywanymi pojęciom pokrewnym. W rozważaniach i interpretacjach wyników uwzględniono nie tylko stałe elementy definicyjne pojęć, ale także kategorie traktowane w różnych ujęciach jako niekonieczne (np. intencjonalność, wiedza nadawcy). Zaprezentowane w tym rozdziale tabele, schematy i modele (s.76-81) prezentujące podobieństwa, różnice i zależności między elementami konstytuującymi badane pojęcia, dobrze wizualizują efekty przeglądowych badań własnych Autora oraz świadczą o Jego wysokich kompetencjach analitycznych.

Trzeci rozdział, podobnie jak dwa poprzednie, charakteryzuje się wzorcową strukturą wewnętrzną i spójnością wywodu. Zaprezentowano w nim wyniki przeglądu literatury przedmiotu dotyczącej rozwoju i społecznego oddziaływania nowych mediów. W tej części rozważań Autor skupia się na sposobach definiowania nowych mediów i opisie ich właściwości, które determinują (sprzyjają bądź nie) rozpowszechnianiu fałszywych komunikatów, a także procesom tworzenia oraz odbioru nieprawdziwych informacji. Istotne rozważania dotyczą działań fact-checkingowych oraz innych starań zapobiegających powstawaniu, dystrybuowaniu i konsumpcji sfabrykowanych materiałów. Swoistym podsumowaniem części teoretycznej pracy jest bardzo dobra charakterystyka zagrożeń wynikających z wyróżnionych i opisanych w tej części pracy właściwości nowych mediów. Po raz kolejny należy pochwalić Autora za zachowanie należytej staranności argumentacyjnej w rozważaniach dotyczących złożonych procesów komunikacyjnych.

Struktura empirycznej części pracy może służyć jako przykład dobrych praktyk w procesie projektowania badań własnych dla osób przygotowujących rozprawy doktorskie. Autor w precyzyjny i wyczerpujący sposób przedstawił założenia koncepcyjne badań (zagadnienia dyskursu, analizy dyskursywnej oraz reprezentacji medialnych), opisał i uzasadnił założenia metodologiczne, przejrzyście zaprezentował cele, pytania i hipotezy badawcze, wyjaśnił dobór ram czasowych i dobór próby, a także omówił autorskie narzędzie badawcze. Na docenienie zasługują także bardzo dobrze zaprezentowane wyniki badań empirycznych i

wnioski z badań, na podstawie których Doktorant wyróżnił kilka modeli sposobów obrazowania dezinformacji w nowych mediach.

Zawartość merytoryczną tej części pracy oceniam słabiej niż części teoretycznej. Moje wątpliwości dotyczą przede wszystkim założeń odnoszących się do sposobu identyfikowania reprezentacji medialnych w analizie przekazu współczesnych nowych mediów, których – jak sam Autor wyraźnie pokazał w pierwszej części pracy – właściwości uległy znaczącej zmianie w okresie ostatniej dekady. Wątek ten podejmę w dalszej części recenzji, ale już w tym miejscu chcę zaznaczyć, że o uzasadnienie konceptualizacji reprezentacji medialnych w badaniach empirycznych będę prosiła Doktoranta w trakcie obrony.

Zakończenie zawiera odpowiedzi na pytania badawcze postawione w pracy. Na końcu pracy zamieszczona została obszerna bibliografia, która sama w sobie może stanowić istotne źródło informacji na temat literatury dotyczącej dezinformacji i środowiska nowych mediów.

Podstawy teoretyczne pracy

Autor bardzo dobrze wykorzystał znane i mniej znane koncepcje teoretyczne z zakresu nauk o komunikacji społecznej i mediach do problemowego i kompleksowego przedstawienia mechanizmów tworzenia, rozprzestrzeniania i przejawów dezinformacji w sferze nowych mediów. O bardzo dobrym przygotowaniu teoretycznym Doktoranta świadczy między innymi bardzo obszerna bibliografia, składająca się w znaczącej części z źródeł anglojęzycznych, w tym nowych, które ukazały się na rynku czytelnictwa w ostatnich pięciu latach.

Rozważania teoretyczne Denisa Halagierzy wyróżniają się dojrzałością wywodu, w którym wyraźna jest refleksja naukowa wrażliwa na dynamikę zmian analizowanej problematyki. Dobrze obrazuje to sposób podejścia do konceptualizacji nowych mediów, których definicje zostały opracowane dwutorowo i wieloczynnikowo. Z jednej strony, opisano je - wykorzystując koncepcję Leva Manovicha - jako listę pięciu atrybutów (reprezentacji numerycznej, modularności, automatyzacji, wariacyjności, transkodowania kulturowego), z drugiej zaś, za pomocą przypisywanych im cech (cyfrowość, interaktywność, hipertekstualność, usieciowienie, wirtualność, symulacyjność) – odwołując się do prac Martina Listera. W ten sposób Autor wyróżnia zbiór właściwości nowych mediów, które postrzega i analizuje jako determinanty możliwych metod ich wykorzystania w tworzeniu, rozpowszechnianiu oraz konsumpcji treści (s. 83-113). Autor udowadnia tym samym, że jest

świadomy różnorodności, wieloczynnikowości i wieloaspektowości problemu, który podejmuje. Schematy i mapy zamieszczone w pracy, które wizualizują opisywane zależności, same w sobie stanowią wartościowy poznawczo materiał teoretyczny.

Biorąc pod uwagę rzadko spotykaną na poziomie prac doktorskich dociekliwość wywodu, zaprezentowaną w teoretycznych częściach pracy, zdziwiło mnie więc uproszczone podejście do konceptualizacji reprezentacji medialnych, która stanowi podstawę teoretyczną badań empirycznych. Moją wątpliwość budzi zastosowanie tego pojęcia w zrealizowanym projekcie doktorskim. W terminologii nauk o komunikacji społecznej i mediach znajdują się określenia dla przedmiotu badań dysertacji (obrazowanie/obrazy medialne, sposoby prezentacji/przedstawiania w mediach), natomiast w pracy zanadto uproszczono złożone koncepcje reprezentacji, wywodzące się z obszaru psychologii społecznej. Uważam, że recenzowana praca powinna jak najszybciej ukazać się w postaci książkowej, ale sugeruję zmianę w opisie przedmiotu badań, co uzasadniam poniżej.

Pojęcie reprezentacji społecznych pojmowanych jako dynamiczne cechy charakteryzujące społeczną rzeczywistość, i jednocześnie produkty komunikacyjnego funkcjonowania grup, wprowadził do badań socjologicznych francuski psycholog społeczny - Serge Moscovici (1963, 1973, 1984)¹. Zaproponował on, aby zamiast badać opinie studiować reprezentacje społeczne, czyli swoiste systemy wartości, idei oraz praktyk, które pełnią podwójną funkcję. Po pierwsze, ustanawiają porządek, który umożliwia jednostkom orientację i zarządzanie światem materialnym i społecznym. Po drugie, umożliwiają procesy komunikacyjne między członkami wspólnoty, dostarczając im kodu, który służy do jednoznacznego nazywania i klasyfikowania różnych aspektów ich świata, a także indywidualnej i wspólnej historii. W tym sensie, społeczne reprezentacje nie są „opiniami na temat”, „wizerunkami czegoś” czy „postawami względem czegoś”, ale są „teoriami”, swoistymi „gałęziami wiedzy”, za pomocą których interpretowana i kształtowana jest rzeczywistość.

Společne reprezentacje mają ścisły związek z procesem komunikacji w tym sensie, że są fundamentem, bez którego niemożliwe jest porozumienie, i jednocześnie produktem

---

¹ S. Moscovici, *Attitudes and Opinions*, Annual Review of Psychology, nr 14/ 1963, s. 231-260, za: Trutkowski C., *Společne reprezentacje polityki*, Wydawnictwo Naukowe SCHOLAR, Warszawa 2000, s. 73; S. Moscovici, *The Phenomenon of Social Representations* [w:] R. Farr, S. Moscovici, *Social Representations*, Cambridge University Press, Cambridge 1984, s. 3-69; S. Moscovici., *Foreword* [w:] C. Herzlich and D. Graham (red.), *Health and Illness: A Social-Psychological Analysis*, Academic Press, London-NewYork, 1973, s. XIII.

procesu komunikacyjnego uzgadniania. Rozprzestrzeniają się między innymi poprzez media, które mają zdolność organizowania wiedzy, ustanawiania hierarchii ważności spraw oraz dostarczania punktów odniesień i wzorów do porównań. Reprezentacji medialnych nie można więc badać jako oddzielnych komunikatów, ale jako (wybiórcze) modele przedstawiania rzeczywistości formujące się w wyniku procesu komunikacyjnego uzgadniania. Proces ten obejmuje, między innymi, wielostronne relacje np. między dziennikarzami, bohaterami przekazów i odbiorcami treści medialnych, kierującymi się różnymi interesami komunikacyjnymi, ale tworzącymi wspólnoty interpretacyjne.

Badanie reprezentacji medialnych winno uwzględniać powyższe procesy. Wymaga ono, z jednej strony, analizy tekstów/komunikatów obecnych w mediach, z drugiej strony, analizy reguł decydujących o ich treści. Możliwe jest to poprzez badanie sposobu ich uzgadniania, ujawniania, przekazywania i utrwalania w przekazach medialnych. Dlatego, np. w moich badaniach z 2013 roku, na które powołuje się Autor, niezwykle istotnym etapem analizy reprezentacji medialnych były wywiady z dziennikarzami, którzy przygotowywali materiały dotyczące podejmowanego w pracy zagadnienia oraz wydawcami mającymi wpływ na selekcję informacji w mediach. Umożliwiały one, z jednej strony, poznanie praktyk dziennikarskich dotyczących pozyskiwania informacji i przygotowywania materiałów dotyczących danej problematyki, z drugiej strony, sposobu myślenia i opinii w środowisku nadawców, twórców przekazów. Pragnę także zwrócić uwagę, że przywoływane w pracy polskie publikacje odnoszące się do reprezentacji społecznych i medialnych (C. Trutkowski, B. Klimkiewicz) zostały opublikowane ponad dziesięć lat temu i z tej racji odnoszą się do innej rzeczywistości medialnej. Denis Halagiera w swoich rozważaniach teoretycznych uwzględnił zmiany i nowe właściwości nowych mediów oraz ich środowiska, które umożliwiają w jakimś stopniu analizę kontekstów i procesów tworzenia fałszywych komunikatów, ale na podstawie przedstawionego materiału badawczego i przeprowadzonych analiz nie był w stanie zbadać reprezentacji medialnych w znaczeniu, które opisałam powyżej.

Reasumując, analiza jawnej treści przekazu jest badaniem obrazowania, czyli sposobu prezentacji określonego tematu, problematyki, zjawiska w mediach. Uważam, że zaprezentowana w dysertacji, bardzo dobrze przeprowadzona analiza, jest modelowym przykładem takich właśnie badań.

Podsumowując ocenę teoretycznych podstaw pracy, należy stwierdzić, że Autor bardzo dobrze orientuje się w literaturze z obszaru nauk o komunikacji społecznej i mediach

dotyczącej podjętego tematu. Z powodzeniem przedstawił problemowe zaplecze teoretyczne do badań nad szeroko pojętym zjawiskiem dezinformacji w środowisku nowych mediów. Za szczególnie wartościowe uznaję rozważania dotyczące inkorporacji na grunt dezinformacji koncepcji wielostronnej komunikacji oraz odnoszące się do zagadnienia interaktywności, związanej z zamianą i zwielokrotnieniem ról nadawcy i odbiorcy. Nie do przecenienia są autorskie modele i schematy, które systematyzują i wizualizują złożone procesy, o których pisze Autor.

Zastosowana metodologia i przebieg badań empirycznych

Trudny i wieloaspektowy przedmiot badań wymaga zastosowania różnych metod i technik badawczych, co Autor uczynił realizując projekt. Przedstawione do recenzji przedsięwzięcie naukowe było trudne do realizacji, co należy wziąć pod uwagę przy jego ocenie. Doktorant, za najlepszą metodę badawczą do zrealizowania badań własnych uznał ilościową i jakościową analizę treści z elementami analizy dyskursu, co – biorąc pod uwagę konceptualizację problemu oraz postawione pytania badawcze – nie budzi moich wątpliwości.

Celem badania były: (1) identyfikacja tematyki wydarzeń medialnych dotyczących dezinformacji; (2) identyfikacja elementów dezinformacji (nadawca, przekaz, odbiorca oraz efekt) wykorzystywanych do jej przedstawiania; (3) identyfikacja podmiotów, które były przedstawiane jako nadawcy dezinformacji, wraz z charakterystyką ich intencji; (4) charakterystyka przekazów, które były przedstawiane jako dezinformacja (rozumiana jako przedmiot komunikowania); (5) identyfikacja i charakterystyka podmiotów, które były przedstawiane jako odbiorcy dezinformacji; (6) charakterystyka przedstawianych efektów dezinformacji oraz (7) charakterystyka przedstawianych działań zapobiegających dezinformacji.

Po raz kolejny, chciałabym pokreślić przejrzystość strukturalną i argumentacyjną pracy. Każdy element projektu badawczego został skrupulatnie opisany i wyjaśniony. Żadnych wątpliwości nie budzi celowy dobór materiału badawczego, który został wyselekcjonowany według dobrze uzasadnionych kryteriów. Podkreślić należy obszerną wielkość próby, która została dobrana według ram czasowych od 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2020 roku. Włączono do niej przekazy medialne opublikowane w dziesięciu polskich internetowych serwisach informacyjnych (Dziennik.pl, Fakt.pl, Gazeta.pl, GazetaPrawna.pl, Interia, Onet, Se.pl, Wirtualna

Polska, Wnp.pl oraz Wyborcza.pl). W badaniach właściwych analizie poddano 2239 przekazy, które zostały wybrane z materiału badawczego za pomocą internetowych narzędzi wykorzystujących metodologię lingwistyki komputerowej. Autor skorzystał z usług firmy specjalizującej się w monitoringu mediów, z którą współpracował przy pierwszej obróbce danych (ponad 14 000 publikacji). Chciałabym, w tym miejscu, docenić skuteczność Doktoranta w zakresie zdobywania środków na badania własne już na tak wczesnym etapie kariery naukowej. Jak również pochwalić otwartość na implementację metodologii i oprogramowania z zakresu lingwistyki komputerowej, która sprawdza się w badaniach dużych korpusów tekstowych.

Bardzo wysoko oceniam także samą realizację projektu, przebieg zaplanowanych badań oraz interpretację i opis ich wyników. Wyróżnione przez Denisa Halagierę modele sposobów prezentowania/obrazowania dezinformacji w nowych mediach stanowią wartościową typologię, która może stać się podstawą do dalszych badań nad wykorzystywaniem mediów algorytmicznych w procesie tworzenia i rozpowszechniania fałszywych komunikatów.

Formalne aspekty rozprawy

Praca napisana została ładną poprawną polszczyzną, językiem formalnym, właściwym dla prac naukowych i jednocześnie przystępnym dla czytelnika. Dysertacja zawiera nieliczne błędy literowe, językowe i stylistyczne, które nie umniejszają wysokiej ocenie formalnych aspektów rozprawy.

Rozprawa jest bardzo staranna pod względem edycyjnym. Szczególnie doceniam wizualizacje w postaci tabel i schematów, w których czytelnie zaprezentowano kategorie badawcze i wskaźniki analizy. Dobrze, że Autor nie silił się na wstawianie do części teoretycznej wykresów i abstrakcyjnych rysunków.

Pewnym mankamentem jest numeracja zastosowana dla podrozdziałów, która nie uwzględnia numerów kolejnych rozdziałów. Sam spis treści jest czytelny, ale takie rozwiązanie utrudnia orientację w treści rozprawy w trakcie czytania pracy.

Przypisy i bibliografia sporządzone zostały poprawnie. Na uwagę zasługuje niezwykle bogata bibliografia, w której uwzględniono aktualne pozycje polsko- i anglojęzyczne.

Zestawienie to może stanowić samo w sobie źródło informacji na temat literatury przedmiotu, dotyczącej podjętej w rozprawie problematyki.

Konkluzja

Pragnę podkreślić, że z uwagi na zalety przedstawionej rozprawy pt. „Dezinformacja w dyskursie nowych mediów”, o których była mowa wyżej, przede wszystkim: szerokie, wieloaspektowe ujęcie tematu, problemowe wykorzystanie koncepcji teoretycznych, wzorcowo przeprowadzony przegląd literatury przedmiotu, konsekwencję badawczą i staranność argumentacyjną, dojrzałość wnioskowania oraz przystępny i precyzyjny styl narracji, praca spełnia wszystkie wymagania stawiane rozprawie na stopień naukowy doktora. Zgodnie z art. 13 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r., wnoszę o dopuszczenie p. mgr Denisa Halagiery do kolejnego etapu przewodu doktorskiego.

Kraków, 16 września 2024

Agnieszka Hess